

Impro cinema mut

Coincidint amb el 81è aniversari de la República Catalana, la gent de Tradiball de Manresa, en complicitat amb L'Oca Rosa de Vic i Fu Manxú d'El Lluçanès han organitzat un *Taller de música i improvisació a través del cinema mut* dirigit a músics diatonistes (acordionistes que toquen el diatònic) impartit per en **Benjamin Macke**.

De fet qualsevol músic, sigui de trajectòria acadèmica o de tradició oral (els que toquen d'òrda), i amb qualsevol tipus d'instrument, hi hauria pogut assistir i s'hi hauria trobat a gust. El mètode que fa servir aquest xicot de 29 anys nascut a Hazebrouck (nord de França) està per sobre del nivell tècnic o afiliació estilística dels alumnes assistents al taller. La seva proposta pren com a matèria prima el so individual i col·lectiu de primera intenció, alliberat i expressiu, i el posa al servei de la imatge en moviment.

La salutació inicial, a la sessió del matí, ja es planteja en forma d'una *'impro'* lliuresense gaire explicacions prèvies sobre el què i el com, que va sorgint del no res i que mica en mica es va esdevenint, de sobte adquireix força sense perdre la naturalitat i tot d'una sembla que amaina però reprèn i a la fi, doncs, fineix... gairebé com de comú acord, deixant un regust de sorpresa i alhora satisfacció als intèrprets, fet que obre una expectativa interessant: i ara què més vindrà? *[Flashback:]* febrer de l'any 2007 a l'*Stage d'Impro Mydriase* a la regió francesa d'Ardèche, amb Norbert Pignol, Stéphane Milleret i Jean-Pierre Sarzier. La meva darrera experiència diguem-ne seriosa en el terreny de la *improvisació lliure* es va produir en aquest curs d'una setmana que s'ofereix cada any des de ja en fa molts, dirigit a tota mena d'instrumentistes provinents d'arreu d'Europa. De totes les tècniques improvisatives programades, fou la improvisació lliure la que més impacte em va causar i de la que en guardo el record més viu. Per l'actitud que requeria de l'intèrpret, pel seu *eclecticisme* disciplinar, pels sorprenents resultats. Recordo el dia del comiat amb els 3 esmentats masters, comentar no sense una certa ironia que l'experiència viscuda aquella setmana, comparable amb un master universitari de les humanitats i les arts, podria resultar interessant *fins i tot per als músics*.

Bé, i tornant a Manresa, 14 d'abril de 2012...

Crear improvisadament una banda sonora d'un fragment de cinema mut, i fer-ho col·lectivament, es apassionant. És molt creatiu. En Benjamin ens fa jugar amb la música sense gaire maldecaps ni miraments, només amb les reflexions justes, amb més llibertat que prejudicis, i amb algun suggeriment tàctic de tant en tant, només si és indispensable. Ell sap que el joc que proposa és molt bo i dóna per fet que el sabrem jugar i el gaudirem des del primer moment. La combinació dels sons amb les imatges és un art d'una senzillesa i alhora una força expressiva que sovint no sospitem. De fet és un joc tan enjoguessat que és francament divertit i les hores passen mentre les músiques van sorgint. Però això no és tot, perquè gairebé al final de la sessió de tarda en Benjamin ens prepara una nova sorpresa quan, vestint-se de prestidigitador, barreja les bandes sonores creades i les aplica a diferents pel·lícules. La música que hem treballat i enregistrat per una escena d'*EL Circ* de Chaplin, ara l'escoltem damunt una seqüència d'imatges de *Metropolis* de Fritz Lang i aleshores es produeix la màgia. Resulta que amb la nova música el significat de les imatges és un altre, veiem una altra pel·lícula, la nova música ha fet desplaçar el focus d'atenció de l'espectador i allà on abans hi veïem acció frenètica sobre uns personatges, ara riem meravellats descobrint que els personatges floten atemporalment en el seu somni més enllà del terrabastall que els envolta.

Tenir la sensació d'aprendre i alhora desaprendre. Sense aprendre ni una sola nota més, sentir-nos revaloritzar la nostra capacitat interpretativa, tot associant l'abstracció dels sons a la concreció d'unes imatges, d'un argument. Mirar d'estimar la pausa i el silenci com a parts essencials del discurs musical. Procurant prendre l'espai i cedir l'espai.